

maalet om Lovforslagets endelige Vedtagelse fattes under Et under Forhandling.

D. Christensen: Det ærede Thing vil have set, at jeg til denne Sagens eneste Behandling har tilladt mig at stille 2 Vædringsforslag, og jeg skal nu ganske kortelig fremsætte, hvad der har bevæget mig dertil. Jeg følte mig fuldkommen overbevist om, at der, hvis disse Forslag bleve vedtagne, vilde opnaas et ikke lidet Fremskridt til stor Gavn for det religiøse og det kirkelige Liv, og den Gang jeg stillede disse Vædringsforslag, nærrede jeg endnu et svagt Haab om, at dette Thing og den høitagtede Minister maatte kunde blive enige om dette Mæglingsforslag. Jeg var aldeles overbevist om, at vi, hvis mine Forslag kunde blive vedtagne, vilde faae en Lov, der vilde komme til at virke i en Retning, lig den, hvortil den Lov, som er givet for Skolelærernes Vedkommende, virker, og med hvilken jeg føler mig meget tilfreds. Jeg kan nemlig ikke se Andet, end at Skolelærervirksomheden og Præstegjerningen ere beslægtede, saaledes at lignende Bestemmelser ogsaa maa fremkalde lignende Frugter. Jeg tror, at Skolelærerne og Beboerne have virket ganske anderledes sammen, siden de Sidste fik nogen Raldsret, end tidligere har været Tilfældet. Grundene dertil kunne maatte være af forskjellig Art, men en af dem maa dog i mine Tanker være den, at Skolelærerne maa lægge nogen Bind paa at være omgjengelige og velvillig stemte lige overfor Beboerne, thi det kan altid lægge et Lod i Vægtsskaalen, naar Skolelæreren søger et andet Rald. Paa samme Maade forholder Sagen sig med Præsterne, idet deres Optræden og deres Forhold lige overfor deres nuværende Sognebeboere vil, hvis denne Lov kommer ud, være af Betydning, naar de attraa et nyt Rald. Jeg indrømmer, at man ikke ved det foreliggende Lovforslag med de af mig stillede Vædringsforslag vilde opnaa, hvad en større Del maatte saavel af Befolkningen som af dette Things Medlemmer ønske, men paa den anden Side maa man ikke være blind for, at man, saalænge man arbejder paa umulige Ting, Intet udretter, og hvad man kan gjøre i Dag, mener jeg, det ikke er værd at opsætte til

i Morgen. Da Sagen blev sendt herfra til det andet Thing, var jeg forhindret fra at være tilstede i Rigsdagen, og jeg kunde derfor ikke følge Forhandlingerne i det andet Thing, men jeg har nu noie gennemgaaet dem, og jeg har deraf set, at den høitærede Minister i det andet Thing har udtalt sig saa stærkt imod de af mig her stillede Forslag, som ogsaa der forelaa til Forhandling. Jeg maa altsaa antage, at han ogsaa her — hvad jeg maa beklage, men ikke nærer Tvivl om — vil modsætte sig dem, og da jeg ikke tør haabe at vinde et Flektal her i Thinget for Forslagene, naar Ministeren modsætter sig dem, vil jeg tage dem tilbage, thi det er ikke min Mening at forlænge Forhandlingerne, naar det ikke kan føre til Noget.

Da Sagen optog Forslagene, vare de saaledes horkaldne.

Døffen: Der foreligger saaledes ikke andre Vædringsforslag end det, jeg har tilladt mig at stille paa de oprindelige Forslagsstilleres Vegne. Den Gang jeg havde den Ære at være Drøfser for Indbringerne af dette Vædringsforslag, udtalte jeg, hvad der var Forslagsstillernes Tanke med Indbringelsen, idet vi ønskede at fortsætte den Forhandling om denne Sag, som var bleven begyndt i forrige Samling, da der, som det vil være i ærede Medlemmers Erindring, blev af Regjeringen forelagt et Forslag i det andet Thing, som gennemgik de tre Behandlinger saavel i Landsthinget som i Folkethinget, men ikke naaede til den gjentagne Behandling i Landsthinget. Vi indbragte da Lovforslaget i den Stikkelse, hvori det i forrige Samling var blevet vedtaget i Folkethinget for at give det andet Thing Leilighed til at udtale sin Opfattelse af Sagen i den Stikkelse, som Folkethinget havde givet den. Det skete ganske vist i Haab om, at Landsthinget skulde komme til et noget an-

Rettelser.

Sp. 7269, Lin. 18 f. o.: „Edda“, læs: „Heim og Fringla af Snorre Sturlesøn“.